

TEUN

autobiografie van een gelovige avonturier

Teun van der Lugt

Bij Teun van der Lugt is het nooit saai. Van zijn kwajongensstreken in Honselersdijk tot zijn reizen naar Siberië en Noord-Korea. Van de onstuimige start van zijn relatie met Hannie tot aan haar overlijden. Op een openhartige manier neemt hij je mee door zijn leven.

Teun is niet bang om te delen hoe zijn drankprobleem hem bijna zijn relatie kostte. En hij vertelt hoe hij zich na terugkomst uit Albanië niet thuis voelde in Nederland. Door alles heen lees je hoe hij God wil dienen en hoe dat uitmondt in onverwachte wonderen en bizarre avonturen. Deze autobiografie neemt je mee op reis door het leven van avonturier Teun van der Lugt.

www.teunopavontuur.nl

VOORPROEFJE

bestel het complete boek op de website

www.teunopavontuur.nl

Eerste druk © 2021 Teun van der Lugt

ISBN: 978-94-640-3993-1

NUR: 707

Geschreven door: Teun van der Lugt

Redactie: Hannie van der Lugt, Mary de Roode en Martijn Vellekoop

Afbeelding cover: Joke van Geest

Productie BoekXpress Soest

www.boekscout.nl

Uitgave in eigen beheer

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van Teun van der Lugt.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1. Kinderparadijs in Honselersdijk	9
2. Brommers en indianen	15
3. Verloving in het maïsveld	25
4. Groeien in geloof	31
5. Ontwikkeling van het gezin	45
6. Reizen naar het oosten	73
7. Leven in Albanië	99
8. Heimwee en weer op reis	111
9. Afscheid nemen van Hannie	127
10. Hoe ik terugkijk	133

Voorwoord

In 2019 werd mijn vrouw Hannie ernstig ziek. Ik vond het belangrijk om thuis te zijn, om haar te steunen. Aan Hannie merkte ik dat ze zich daarover bezwaard voelde. Daarom opperde ik het idee ons levensverhaal op papier te zetten, want al heel wat jaren wilde ik onze belevenissen opschrijven. Mijn voorstel hielp Hannie om te accepteren dat ik meer thuis zou zijn.

Dit boek gaat grotendeels over ons leven samen, van Hannie en mijzelf. Onze kinderen, en zeker onze kleinkinderen, zullen in dit boek veel ontdekken wat ze nog niet wisten. Over mijn jeugd, over mijn relatie met Hannie, over hoe we zijn omgegaan met onze financiële problemen en over bijzondere avonturen tijdens onze reizen.

Van dit boek heb ik een eerlijk boek willen maken, een boek waarin ik ook laat zien wat niet goed ging en wat ik geleerd heb. Daarbij laat dit boek slechts zien wat *mijn* beeld is van hoe dingen zijn gegaan, voor anderen kan dat net weer anders zijn. Ik realiseer me: mijn beeld is ook maar beperkt.

Tijdens het schrijven raakte ik opnieuw verwonderd over al die prachtige mensen die Hannie en ik ontmoet hebben, en over de ontroerende verhalen van deze mooie mensen. Ook raakte ik opnieuw diep onder de indruk van wat God doet in de levens van mensen, en van wat God in ons leven heeft gedaan. Wat is het bijzonder dat je samen met anderen Gods liefde zo intens kunt ervaren, dat je je verbonden weet, ook

als je elkaars taal niet spreekt en uit een heel ander deel van de wereld komt. Als ik al deze mensen en hun verhalen zo weer voor me zie, wie kan dan nog denken dat een leven met God saai is? Het is een groot avontuur!

Mijn Nederlandse grammatica is onder het gemiddelde, waardoor Hannie vele uren bezig geweest is om de zinsbouw zo aan te passen dat het een leesbaar verhaal zou worden. Graag bedank ik ook de andere mensen die geholpen hebben om het verhaal te verbeteren. Ik wens je veel leesplezier! En neem gerust contact met me op om over dingen door te praten, dat vind ik leuk!

Teun van der Lugt
Maasdijk, mei 2021

1. Kinderparadijs in Honselersdijk

Op een stormachtige dag ben ik geboren, op dinsdag 1 maart 1949. Dat was een paar jaar na de oorlog. Op dat moment woonden mijn ouders in Honselersdijk, in een bovenhuis aan de Middelbroekweg. Ik was de eerste van drie kinderen en we vormden een protestants-christelijk gezin.

Twee jaar na mijn geboorte overleed mijn oma, zij woonde in de Bospolder in Honselersdijk. Mijn oom Jan, die nog ongetrouwd was, woonde bij haar. We verhuisden toen naar de Bospolder en mijn oom woonde bij ons in. Vier jaar later trouwde mijn oom en verhuisden mijn ouders daarom naar het Van Reenenplein in Honselersdijk. Daar lag de tuinderij van mijn vader direct achter ons huis, wat heel praktisch was.

In onze buurt woonden allemaal jonge gezinnen, daardoor had ik een overvloed aan leeftijdsgenoten in de buurt. Dat leverde soms wat strijd op, maar meestal genoten we van het spelen met elkaar. In die tijd hadden we een aantal strenge winters, waardoor we veel ijspret hadden. Van de sneeuw bouwden we glijhellingen en we hadden sneeuwbalgevechten. Met mijn vrienden en broer was ik vaak aan het slootje springen, of we gingen over ijsschotsen naar de overkant van de sloot. Opgroeien aan het Van Reenenplein was voor mij echt opgroeien in een kinderparadijs!

De basisschool vond ikzelf best goed gaan, maar de leer-

krachten waren het daar vaak niet mee eens. Mijn moeder kreeg bij elke gespreksavond te horen: “Het gaat goed, maar hij kan veel beter.” Meestal ging ik naar de volgende klas met de hakken over de sloot.

Met vrienden speelde ik vaak in en rond slootjes

Stopverf op z'n ogen

We waren in ons gezin met drie jongens, waarvan ik de oudste ben. Met mijn broer Tom trok ik het meeste op, we hebben samen heel wat beleefd. Zo speelden we regelmatig blindemannetje. Bij Tom hebben we wel eens stopverf op zijn ogen geplakt om hem ‘blind’ te maken. Ik weet niet meer of ik het met opzet deed, maar zo heb ik hem ook een

keer in de sloot laten lopen toen ik hem begeleidde. Dat heb ik nog vaak moeten horen. Op de één of andere manier trokken Tom en ik minder met Kees op, misschien omdat er veel jongens in de buurt woonden van onze leeftijd; daar speelden we vaak mee. Als kleine jongen kon ik driftig zijn. Zo heb ik meermaals gevochten met mijn buurjongen en ook met Tom. Dan gebruikte ik ook mijn vuisten wel eens, daar ben ik niet trots op.

Elke week mochten we bij de burens op woensdag- en zaterdagmiddag om vijf uur naar een kinderprogramma kijken op de televisie. Later kwam er ook in ons huis een televisie, vol enthousiasme keken we voetbal en uiteraard het journaal.

Zoals ik het me herinner was er ook altijd wel een jongen die bij ons in huis woonde: een jongen uit Amsterdam of een jongen uit Bodegraven en ook nog een jongen uit Sardinië (Italië) en een jongen uit Frankrijk, Martin Quaak. De meeste van deze jongens werkten mee in de tuin van mijn vader.

Stille vader, makkelijke moeder

Mijn vader was een stille man die zich wat afsloot, dit kwam denk ik ook door zijn doofheid. Hij gebruikte die doofheid naar mijn idee ook wel eens als een excuus om bijvoorbeeld niet naar gesprekken op school te gaan. We hebben veel gestoeid met mijn vader. Na het eten ging de tafel aan de kant en rolden we over elkaar heen. Ook speelden we vaak tafelfootbal, we sjoelden en speelden een bobspel, een soort

biljart met ringen. Mijn vader heette Piet. Hij deed zijn naam eer aan, hij was een pietje precies. Hij was een goede tuinder, maar net wat te precies om er echt goed mee te verdienen. Als gezin hadden we het niet rijk, maar we kwamen ook niets tekort. We konden af en toe met vakantie gaan, naar een huisje in Voorthuizen of een caravan in Nunspeet. Mijn moeder Bella was extrovert en makkelijk. Zelden kregen we op ons kop van haar en ze heeft heel wat voor ons opgeredderd. Zo vielen ik en mijn broers regelmatig in de sloot. Ik heb mijn moeder nooit horen klagen over de was die dat veroorzaakte. En als mijn vader ons dan op de kop gaf, kwam onze moeder nog wel eens voor ons op. Mijn moeder was vaak in de tuin aan het helpen, ze hielp dan met het oogsten van bloemkool, tomaten of de chrysanten. Op latere leeftijd heeft ze haar rijbewijs gehaald. Op de Franse snelwegen vond mijn moeder het zo lekker gaan, dat ze dan in onze Daf 55 plankgas reed. Ik denk dat dit nog dateerde uit de tijd dat mijn moeder Solex reed: altijd vol gas. Die rit door Frankrijk was gewoon gevaarlijk, onze beschermengelen hadden handen vol werk.

Als jongens hielpen we regelmatig in de tuin. Mijn vader verbouwde daar elk jaar chrysanten, tomaten en sla. Daarbij had hij twee warenhuizen, maar slechts één glasdek, dat dan om en om op elk van de warenhuizen werd gelegd. Elk jaar was het een bijzonder moment als de ramen van het warenhuis er afgehaald werden. In het ene warenhuis werden dan bijvoorbeeld in de zomer chrysanten gepoot. In het najaar

ging het glas daar dan op en dan werden de chrysanten in de winter geoogst. Deze ramen werden vervolgens op het andere warehouse gelegd. Voor het verplaatsen van het glasdek werd altijd een heel aantal mensen ingehuurd. En als de ramen dan op het warehouse werden vastgespijkerd, moesten wij als jongens ook op het dek van het warehouse zijn, om tegenwicht te zijn bij het hameren. Mijn vader kweekte vaak bloemkool voor Van den Berg Zaden. Als dit zaad gedorst werd, dan was het feest, dan was er een enorme berg kaf waarin we gingen mochten graven als jongens.

Toen ik zestien werd, begon ik aan brommers te sleutelen. Van de buurman kregen we een oude Puch, waarmee we gingen crossen. Ook met een oude Solex hebben we heel wat lol gehad. Later zijn we gaan sleutelen aan een oude Volkswagen pick-up.

Ik stak mijn hand omhoog

Voor ons gezin was het standaard om elke zondagmorgen naar de kerk te gaan. Daar was geen discussie over en dat was heel normaal in die tijd. Ik was een jaar of twaalf toen er op een doordeweekse dag een evangelisatiebijeenkomst werd georganiseerd in Honselersdijk, in verenigingsgebouw Rehoboth van onze kerk. Dit moet van een pinksterkerk uit Den Haag geweest zijn. In die tijd werd er weinig of niets georganiseerd in het dorp en eerlijk gezegd had ook de boodschap van die evangelisatiebijeenkomst mijn belangstelling niet. Maar goed, er was iets te beleven. Van die bij-

eenkomst weet ik weinig meer, alleen dat aan het eind ervan gevraagd werd om je hand op te steken als je Jezus wilde aannemen. We zaten met een groepje jongens op de achterste rij en uit balorigheid stak ik mijn hand omhoog.

Eind jaren zestig, ik zal vijftien of zestien jaar geweest zijn, kwamen de *Jesus People* op het journaal. In dit tijd was *flowerpower* (een nieuwe jeugdcultuur) net in opkomst en ook de *Jesus People* waren nieuw. Het journaal ging over een boerderij waar een commune van hippies woonde, deze jonge mensen waren ook christen. Rond de boerderij stonden allemaal bordjes met 'Jezus Leeft' en 'Jezus is het antwoord'. Op de een of andere manier raakte dit mij heel diep en kreeg ik onbewust een verlangen om daarbij te horen.

2. Brommers en indianen

Jaren ben ik actief geweest in het jongerenwerk in de kerk, in de Gereformeerde Jongeren Vereniging. Je leerde hier discussiëren en je standpunt verdedigen, maar je leerde weinig over je relatie met God. Tijdens de zomer van 1967 toerde ik met zes vrienden op zondagavond rond, met de brommer door het Westland. Destijds ging je als kerkelijke jeugd op zondag niet uit en we vermaakten ons op deze manier. We kwamen in Naaldwijk, daar stond op het veld van de ijsbaan een grote tent. We raakten daar in gesprek en werden naar binnen uitgenodigd. Een liveband zorgde voor moderne muziek en daarna was er iemand die een praatje hield. Er werd koffie en frisdrank geschonken, mensen kwamen aan je tafeltje zitten en begonnen te praten over God. Het gesprek dat toen ontstond was zo informeel, het leek

Een poster van Youth for Christ uit 1971

wel alsof we over voetbal aan het praten waren. Daar ging voor mij een aantrekkingskracht vanuit, waardoor ik de hele volgende week elke avond naar die tent ging. Achteraf gezien was dat een hele stap, want de jongens waarmee ik aan het toeren was op de brommer, die gingen geen van allen terug. Op de laatste avond werd mij gevraagd: “Wil je een keuze maken om Jezus te volgen?” Dat wilde ik wel. Er werd voor mij gebeden, ik heb Jezus om vergeving gevraagd en of Hij in mijn hart wilde komen wonen. Blij en dankbaar ging ik naar huis.

Pas jaren later herinnerde ik mij het voorval in Rehoboth en het item over de *Jesus People* op het journaal. Ik begon te begrijpen dat God al die jaren met mij bezig was en dat de Heilige Geest in mij werkte. Ook begon ik te begrijpen dat als we reageren, zoals toen ik mijn hand in Rehoboth balorig opstak, dat God dat wel serieus neemt. Helaas heb ik gemerkt dat dit ook zo werkt in zaken die *niet* van God zijn; een ‘onschuldig’ occult spelletje spelen heeft ook geestelijke gevolgen.

Na mijn bezoeken aan de tent kwam een knul van Youth for Christ mij een paar keer opzoeken. Hij kwam uit Oostenrijk en probeerde mij duidelijk te maken dat het belangrijk is om contact te houden met andere gelovigen. Dat heb ik niet gedaan en vervolgens leefde ik door als onbekeerd, er was geen verandering bij mij te zien.

Het kozakkenkoor

In mijn jonge jaren was ik betrokken bij het jongerenwerk van de kerk in Honselersdijk en in Naaldwijk. Hoe ik in Naaldwijk terecht kwam weet ik ook niet meer, maar via een vriend belandde ik in het centrale bestuur van de jeugdvereniging in Naaldwijk. In de winter organiseerden we een jaarfeest, waarin de vereniging zich presenteerde. Dat jaar hadden we het idee om de computer, die toen net uitgevonden was, als thema te nemen. Eerst werd er gediscussieerd over de gevaren van de computer. Vervolgens werd een script geschreven waarin het ging over de computer, dat deze steeds zelfstandiger zou worden en als slotstuk de mens dwingt door een deur de computer binnen te gaan en zichzelf te vernietigen. We maakten een computer met een hele stapel dozen, inclusief een grote doos met een deur erin. Het stuk was een groot succes, er werd veel over nagepraat.

Het jaar erop was ik actief in de jeugdvereniging van Honselersdijk. Daar wilden we hetzelfde spektakel als in Naaldwijk. Het idee was om alles in de stijl van de Fabeltjeskrant te doen. Na maanden hard werken hadden we een mooi programma in elkaar gezet. Ook hadden we een jongenskoor gevormd, onder leiding van Max Looije. Het koor moest een Russisch kozakkenkoor voorstellen en Max was de dirigent, genaamd 'Vjetklepplofnie'.

Al weken van tevoren stuurden we berichtjes naar de krant. We vroegen of er mensen waren die Russisch spraken om de dirigent te vertalen. Er kwamen inderdaad reacties! Ze wa-

ren zeer teleurgesteld te horen dat het om een grap ging. Met een overvolle zaal werd de avond een groot succes.

Max als dirigent 'Vjetklepplofnie' met het kozakkenkoor

De Westlandse jeugdraad organiseerde ook een keer een speciale jongerendienst. Daar was ik met een aantal vrienden, waarvan er één (Henk) een goede organist was. Als slot van dienst werd het bondslied gezongen, een prachtig lied, althans dat was de bedoeling. De organist zette in en het ging helemaal fout. Ik weet nog dat ik bad: “God, laat die man ophouden en laat Henk spelen.” En wat gebeurde er? De organist stopte en vroeg of er iemand was die het beter kon spelen. Toen mocht Henk spelen. Dat was een nieuwe

ervaring voor mij, dat God echt luistert als je wat vraagt.

Indianenfeest

In 1970 was Het Westerhonk in Monster, een plek waar gehandicapten begeleid kunnen wonen, net gebouwd. Door de jeugdvereniging werd er een actie opgezet om een reuze-groot luchtbed bij elkaar te sparen voor de kinderen met een beperking die daar woonden. Het benodigde bedrag werd gehaald en de diverse organisatoren van deze actie, uit verschillende Westlandse plaatsen, werden daarom uitgenodigd voor het carnavalsfeest van het personeel van Het Westerhonk. Zelf zat ik niet in de organisatie, maar mijn broer Tom had samen met drie andere vrienden de inzamelactie voor Honselersdijk georganiseerd. Tom zou naar het feest gaan, maar helaas, Tom werd ziek en ik ben in zijn plaats gegaan. Bij het carnaval moet je passende kleding hebben, dus gingen we feesten als vier indianen, compleet met een zwarte langharige pruik.

Het was een leuk feest, zeker met al die zusters van Het Westerhonk. Er werd stevig gedronken. Later op de avond viel mijn oog op een wat verlegen meisje. Ze liet mijn hart sneller kloppen. Ik heb met haar gedanst en toen ik in haar ogen keek, was ik verkocht. Het was een uur of drie voordat het feest was afgelopen en ik stelde voor om haar thuis te brengen. We waren op twee bromfietsen en we hadden de afspraak dat als iemand een meisje thuis zou brengen, dat diegene dan een brommer tot z'n beschikking kreeg. Zo

kwam het dat er om drie uur 's nachts drie als indiaan verklede jongens met één bromfiets stonden te wachten op het Westerhonk tot ik terugkwam van het wegbrengen van het meisje. De politie was inmiddels ook op Het Westerhonk langs gekomen en die wisten niet wat ze met drie indianen en een bromfiets aan moesten. Toen ik daar aankwam, bleek tot opluchting van de politie dat ik inmiddels alweer behoorlijk helder was.

Toen ik het meisje thuisbracht bleek dat ze nog wel een keer met mij wilde afspreken om elkaar beter te leren kennen. We spraken af dat ik haar twee weken later nog een keer zou ophalen. De dagen erna herinnerde ik me de naam van het meisje wel, maar niet meer waar ze woonde en ook niet haar telefoonnummer. Hoe moest ik dat oplossen? Ik wist wie de voorzitter van de jeugdvereniging in Monster was en ben daar informatie gaan inwinnen. Twee weken later ging ik met een kloppend hart naar de Haagweg in Monster en belde aan, en ja hoor: daar was ze! Later bleek dat Hannie ook heel zenuwachtig was, want ze had veertien dagen niets van mij gehoord. Hannie had zich toch opgemaakt om uit te gaan en ze had zitten wachten of ik wel zou komen.

Mijn drankprobleem

Hannie en ik leerden elkaar kennen in de nacht van 23 januari 1970. De eerste jaren verkering waren onstuimig. In de maanden na onze eerste ontmoeting bracht ik Hannie regelmatig thuis, dan zaten we vaak nog uren in de auto. En als ik

Dit is een voorproefje, bestel het complete boek via www.teunopavontuur.nl.